

РЕШЕНИЕ

№ 25760

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4820** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на срещу решение № 1061 от 26.03.2026 г., постановено по НАХД № 206/2026 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 93-ти състав.

С обжалваното решението е потвърдено наказателно постановление (НП) № 25-4332-025748/08.10.2025 г., издадено от началник група в Столичната дирекция на вътрешните работи в сектор, отдел „Пътна полиция“, с което на К. Н. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

В касационната жалбата са изложени същите доводи и аргументи както пред първата инстанция. Касаторът изтъква, че не е извършил нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, тъй като за да е налице такова нарушение следва едновременно да е отказал да даде проба на техническо средство за установяване на употреба на алкохол както и да не е дал проба за химическо изследване. Твърди се, че кръвната проба не е била направена поради отказ на медицинското лице да му вземе кръв. Изтъква се, че в рамките на 45 минути не е успял да стигне навреме до ВМА, тъй като органите на реда при проверката са му взели СУМПС, поради което се е наложило да звъни на приятели да го закарат до лечебното заведение. Предвид изложеното моли съда да отмени решението на районния съд и да постанови друго такова, с което да отмени наказателното постановление.

Ответникът – Началник група в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, редовно призван, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XVIII Касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е установил, че на 15.09.2025 г. в [населено място] Н. К. е управлявал МПС-лек автомобил „Рено М.“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на М. М., като се е движил по [улица]с посока от ул. „8-ми декември“ към [улица], когато намиращи се на мястото служители на ОПП-СДВР са спрели водача за проверка, при която му е било предложено да бъде тестван с техническо устройство за употреба на упойващи вещества с Дръг тест 5000, модел ARRM-0023. Водачът на лекия автомобил е отказал, поради което проверяващите са му издали талон за изследване № 264341 и 7 броя стикери № А 089473 за да даде във УМБАЛ "ВМА" проби за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. К. Н. К. е подписал талона за медицинско изследване на 16.09.25г. в 00:20 часа.

Проверяващите съставили на К. Н. К. АУАН № 4470156/16.09.2025 г. за нарушение на разпоредбите на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, тъй като водачът е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества и не е изпълнил предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване употреба на наркотични вещества. Въз основа на съставения АУАН е издадено оспореното НП, с което на нарушителя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 24 месеца.

От правна страна районният съд е приел, че доколкото извършеното нарушение е формално и за съставомерността на деянието е достатъчно при проверка от съответните органи водачът на МПС да е отказал да бъде тестван с техническо средство и не е представил доказателства за лабораторно изследване, които обстоятелства са установени по безспорен начин, то издаденото НП не страда от визираните в жалбата пороци. Съдът е намерил, че е налице пълно съответствие относно фактическата и юридическата формулировка на обвинението като е потвърдил НП като правилно и законосъобразно.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 НПК, във вр. с чл. 84 ЗАНН. Събрани са писмени, гласни и веществени доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно-релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това.

Настоящият съдебен състав напълно споделя изводите на районния съд и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 2 от АПК препраща към мотивите на това решение, като следва да допълни следното:

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай

или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лева. Нормата съдържа две отделни изпълнителни деяния – отказ от изпробване с техническо средство или неизпълнение на предписание за медицинско изследване, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само едно от тях, но е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете. В конкретния случай административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана както за отказ както за извършване на проба за наркотични и упойващи вещества с техническо средство, така и за неизпълнение на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на наркотични вещества в кръвта, както става ясно от словесното изписване на нарушението и описанието на фактическата обстановка. Словесно както в АУАН, така и в НП, ясно е описано в какво се изразява нарушението, а именно: отказът на касатора да бъде проверен за употреба на наркотични вещества, което обстоятелство не се отрича и от самия касатор, както и че не е дал проба за извършване на химико-токсикологично изследва във „ВМА“.

По делото липсват доказателства за проведено изследване в УМБАЛ „ВМА“, като обяснението дадено пред районния съд, както и пред настоящата съдебна инстанция, че медицинско лице от лечебното заведение е отказало да вземе проба, е защитна теза, която не се подкрепя от доказателствата по делото, включително и от показанията на свидетеля П..

Първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви и е дал отговор на всички възражения и оплаквания в жалбата срещу НП, които съдят изцяло споделя.

Доколкото направените от първата инстанция изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 НПК, касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 4-5 ЗАНН административнонаказващият орган има право на разноси, които следва да се присъдят, предвид изричното им претендиране пред настоящата инстанция, общо в размер на 66.47 евро, съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XVIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1061/26.03.2026 г., постановено по НАХД № 206/2026 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 93-ти състав.

ОСЪЖДА К. Н. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР сумата в размер на 66.47 евро, представляваща разноси по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.